

Včeraj

Zdaj nisem nič, razen
meso, ki kadi in pije.
Tuje in daljne so melodije,
moj bit je mlad in prazen.

Všeč si mi
in všeč so mi tvoje ustnice.
Pa čeprav brez tebe,
to zmorem – zbrišem vse.

Ne znam
se zadržati in sem prizadet,
tulim v luno,
zamenjal zate bi vsak cvet, ki ga imam.

Nisva tu.
Nekje bom našel nekaj zate,
tam bom ostal.
In čakal bom. Čakal nate.

Vsa sreča v življenju sina,
vsa žalost in iskanje stikov,
vsa oblika nemih likov,
vsaka hiba in vrlina.

Vse modrosti brez pomena,
vsaka proza, poezija,
tuja roka, hudobija,
teža hladnega bremena,

vse norosti, vsi prepiri,
trohneči vrtovi sina poeta,
konci poti in njih izviri,
neznani bi bili in brez zaleta,
prepuščeni bi bili neznatni sili,
če sin ne bi imel očeta.

V brezvetrju in popolni temi,
se največji blaznež prebudi,
slepi duši, ki nima udov, nemi,
v oči svoje otroke nasadi.

Trohnim in nežno rahljam zavest,
v mrazu preživljam dni idiotizma,
prijatelj, ki mi ostal je zvest,
postal je stvar, navidna prizma.

Prek prezebljih gričev
pobegnil je nasmeh,
temne brazde v tleh
iščejo poglede ptičev.

Jaz vidim, ti si slep.
Radost, nasičena sreča
drami ti utrujena pleča. Praviš:
grd si in jaz sem lep.

Penis se razpustil mi je,
ko videl sem prislonjeno dekle

Ne boj se, domovina!
Koj s česnekom namažem ustne,
da pravna bo vagina.

Kriva vera, v tuje misli zasejana,
prekrila je domače kraje,
odšla dobroti je, nam zdaj neznana,
izginila v daljne raje.

(Kaj v tekoče sanje mir izliva?
Volja do beračenja za kremo,
lek iz rastočega vpliva
naredi glasnost bedakov v nemo.)

Preglašen sem priklical kretena,
temačnega kretena brez mere,
noga mu zaspala je, prelena,
da napila bi se sladke vere.

Bedak in kreten; nase kričita,
z izklesano trobento ju vedrim,
luna hlapi, v namere povita,
poljubil bom to, kar si dovolim.

Iz rok vzel ti bom strupeno hrano, Vid,
izpulil ti bom kri zlagano,
izsesal te bom in brez skrbi,
za mano brez narečja
vse ljudi pustil bom,
naj zaduši jih jutro rano,
jutro mest in njih vrvi.

Gnilo jabolko me meče
s tira kakor neme rane,
k raju reke bistra teče,
v pot poti so nasejane.

Mislim zdrav in srečen bit,
doseg mu milja je izbila,
tisoč ran in celulit
pot poti sta odtujila.

Nahrani s sadjem iz prevare,
kjer rojstvo gluhega in zlega
tiho tone v močvare,
v pot poti, v vse vsega.

Dala mi boš,
kot še nikoli osvobodjena -
prisežem; nisem gej.
V smetju ljudi edina in ena.

Sama boš tavalala,
anus razprt od bolečine,
nemirno spavalala,
v objemu strupene rastline.

Poljub na lice
in roka v slovo,
boljši fuk od vsake prasice,
boljše od tebe nikoli ne bo.

Starka osamljena,
ostali so le nadležni spomini,
v ekstazi nesmisla omamljena,
brez sreče. V bolečini.

Bolan otrok sem, brez očeta,
mati hrani me z mlekom v prahu,
hrana smisla, iz zibke vzeta,
pustila čakati me je v strahu.

Agent smrti, tristan, rešitelj,
postal je greh, tuj orkan,
v daljnem svetu, kjer stvaritelj
trpi v nemiru, preveč bolan.

Omrtničen čut razpada,
vlaga prodrla je v špranje,
slep korak na rob prepada,
vse je isto, vse so sanje.

Končal sem, brez da bi začel,
poskušal risati s prsti,
odsekal jezik sem si, da bi pel,

porušil bom prav vse po vrsti.

Brž prijel se tvojega telesa, mala,
kar storila z mojim si, brezglavo?
Ne zavedal, da sem cel se
in me v cev poslala,
strah bilo me ni, telo krvavo.

Samo ti lahko udomačiš krotilca ljudi,
kalilca modrosti in uničevalca rim,
ali čutiš, kako tvoj jezik v meni gori,
ali veš? S teboj umiram, s teboj živim.

Jaz kosim in režem srečo,
jaz spreminjam ljubezen v smrt,
čuvam pošast v sebi, nespečo.
V mir in tišino rinem svoj srd.

Naselil se bom med korenine,
zasadil najino seme zlobe,
organi, prepolni strupene slin
slepijo ostale pred bistvom - vse je narobe.

Izliv brezvoljnega spočetja
naredi pristen prizor v meglenem raju,
v raju polnem prahu in smetja,
v nebesih, ki so ustvarjena za naju.

Strast je izginila, pustila sram za seboj,
vest je poginila, pretvorila srce v stroj.
V zameno za tuje oči, oči z uničeno sredico,
za ceno lažnih ljudi, prizadel sem si slabo krivico.

Sram me je -
mojih lažnih čustev,
mojih lažnih oči.

Sram me je -
pokvarjenih ustnic,
telesa brez strasti.

Ne vem, kaj počnem,
ničesar ne vem,
Napolnjen sem z vodo iz odtoka in smrdim,
s pozabljenim imenom počasi bledim.

Mrtev sem in mrtvo je,
noben dotik ni živ,
up vzklije v senci in odmore
vse čaše sem razlil.

Plazim se po smislih
kot kuščar brez nog,

slep in mrtev v mislih
ne najdem svojih rok,

ki bi oklenile se kljuke
in odprle vrata bistvu,
razbijam svoje muke,
postajam mrtvo-živ duh.

Tam od spodaj,
tam v jami,
tam kjer strup se z dušo mami,
tam v nos mi vre omaka,
tam se pačim kakor spaka.
Tam se kuha,
tam se dela,
tam bo Vidka zima vzela,
ker naš Vidko nič ne dela,
ker se Vidko ne uči,
čakaj, čakaj in umri.

Prišla si kot nenapovedan dan,
v rojstvo norosti si postavila smrt,
v skednju poganjkov raznežila vrt,
ob tvojem nasmehu vsak drug je neznan.

Potlačil, izničil, pobrisal in spral
sem kot za ljudi v skednju s poganjki
tuj, brez imena, zgubljen med ostanki,
začutil sem nekaj, kar sem prepoznal.

Lažna samota je postala zlagana,
resnična zablojenost je vzcvetela,
vsa tema in dan – v eno pregnana.

Pretvorjen v plevel, ne videl plevela
stopíl sem rosno bolest vsakdana,
brez teže, brez sanj, si moj bit odštela.

Asketskost me zavedla je do ničā,
na križ pribit stopíl sem zēmlje sile,
estetsko preračunal ceno vile,
tulēc sem ščital se pred ôgnjem bíča.

Izvôr pokvarjenega šit padala
zanetil ogenj je v edini špranji,
avtentični so zublji in v lobanji
moreče kriva jim je bit pognala.

Enak propad nedvomno se obeta,
čez usta slinim se pred slepim dvomom
ni sle, ki obvárvala bi me pred zlomom.
Instinkt, ki čud instinktu je poeta

krepóst idile vrlo potrjuje,
odmerjen čas, izmérjen z metronomom,
vrednost bakra, ki prelita je s krómom,
izda mi: "Idiot naj slep veruje."

Ups

Spev se izrodil je,
tu, na roki, kos smeti,
tuli vase, ječi navzven,
izgubil je sled poti.

In zdaj smeji se, idiot
in idiotu se to prav dopade,
dober dan! Oh, ti falot!
Kaj dober. To je dan naslade!

Kaj če pustil za seboj bi
sram in bedo in modrost,
pretekle bitke, tleče saje,
nerazumljenost, norost?

Kaj ostalo bi?
Bi kaj ostalo?
Dvom v meni in dvom v ljudi
zasidran v kar je zaostalo
stal bi sam in brez moči.

Propadel poskus življenja na novo
up, da nekaj obstaja, razdrt in zagrizen v surovo.

žalostnika za mašo

kaj je bilo, da ne more več biti?
zakaj se vrtim v kvadratu?
klinc gleda vse skupaj,
jaz grem živeti v gore k bratu.

brat samorog me bo sprejel,
nacedila se ga bova kot budale,
kar na enkrat ves vesel bom,
vseeno mi bo za vse ostale.

prišel potem bo čas,
ko odšel bom vstran, v divjino,
skril se bom v najglobljo jamo,
se oblekel v črnino.

in spet bo vse isto;
hudič me bo vzel počasi
zareza v obrazu pozna se
misel iz mene ne gre - odšla si

Sijaj mrtve smrti je ubit obtičal
v nečem, kar sklada lepote stvari
in čustev in vsega, kar svet mi je dal,
človeka v žival naredi / plesočih ljudi

Rešitev se slika v nesmisel sveta,
podarja resnico, smejoč v bel dan,
jasnina rosi se v temoti neba,
vsak človek je slep, vsak up je zlagan.

blablabla

Za Saro

Daljnogleda sem odprl oko,
da z njim bi zrl v sanje.
Ti zvezde, ki iščejo nebo si,
jaz nebo, ki čaka nanje.

Si skrit pogled v očeh ljudi
in vonj, ki v vetru tava,
si tih večer, ki v noč zaspi
in jaz sem noč sanjava.

Si struga upov v morju rek,
ki želje k cilju nosi,
in jaz sem cilj na robu vek,
ki zguba se v radosti.

In zdaj, ko končno našla sva
se v avtobusu ena b,
um preslišal je odmev srca,
pozabil tvoje sem ime.

mogoče lahko nadomestim drugi dve kitici s podobami iz svojih sanj, kjer bom opazil, da je nekaj nerazdružljivo, ker te podobe, ki sem jih napisal niso ravno sanjske, ampak se mi zdi, da so brez pretiranega napora opažene v resničnosti. Mogoče bi moral spremeniti samo prvi dve vrstici prve kitice

Klitoris

Tvoj klitoris

žeton je.

V snop hranljivih lis

materinstva brunda ta trombon

in se ne ustavi.

Pristiska in žgoli,

kot, da ni pri pravi,

ne zna reči ne,

še ko boli hoče še in še,

na koncu sveta se pribije na razpelo

in krvavi med tem,

ko ga boa davi.